

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Гзз1 6/2020
16.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужила АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Станоје Филиповић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Александар Лазаревић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о захтеву за заштиту законитости тужила изјављеном против пресуде Основног суда у Шапцу П 98/10 од 01.03.2011. године и пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1472/12 од 08.10.2014. године, у седници већа одржаној дана 16.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости тужила изјављен против пресуде Основног суда у Шапцу П 98/10 од 01.03.2011. године и пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1472/12 од 08.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П 98/10 од 01.03.2011. године, у ставу првом изреке, одбијен је приговор застарелости потраживања. У ставу другом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиле тражиле да се обавезе тужени да им на име стицања без основа, инфлаторне штете и дуга због кашњења у извршењу и непотпуног извршења обавеза према правном претходнику тужила пок. ГГ бившем из ..., по правноснажној извршној пресуди Општинског суда у Шапцу П 1393/99 од 26.10.2000. године исплати износ од 246.405,90 динара са законском затезном каматом од 09.10.2000. године до исплате. У ставу трећем изреке, одбачена је тужба у делу у коме је тражено да се обавезе тужени да тужилама на име парничних трошкова досуђених решењем Општинског суда у Шапцу П 1393/99 од 26.10.2000. године њиховом правном претходнику пок. ГГ бив. из ... исплати таксативно наведене износе са опредељеном законском затезном каматом. У ставу четвртом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиле тражиле да се обавезе тужени да по истом основу као из става другог изреке исплати тужилама износ од 8.213,50 ДМ са опредељеном затезном каматом. У ставу петом изреке, обавезане су тужиле да туженом солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 78.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1472/12 од 08.10.2014. године одбијена је као неоснована жалба тужила и потврђена је пресуда Основног суда у Шапцу П 98/10 од 01.03.2011. године у ставу другом, трећем, четвртом и петом изреке.

По пријему обавештења од Републичког јавног тужиоца Гт-І-9/15 од 12.02.2015. године у којем се наводи да РЈТ неће изјавити захтев за заштиту законитости, тужиле

су поднеле овај ванредни правни лек, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености захтева за заштиту законитости тужила у смислу члана 421. у вези члана 401. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11), Врховни касациони суд је утврдио да није дозвољен.

Према члану 417. Закона о парничном поступку, јавни тужилац може подићи захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 5. тог закона – ако је противно одредбама тог закона суд засновао своју одлуку на недозвољеним располагањима странака (члан 3. став 3. Закона о парничном поступку). Чланом 418. истог закона прописано је да уколико јавни тужилац не подигне захтев за заштиту законитости у прописаним роковима да то може учинити странка из истог законског разлога.

Члан 3. став 1. Закона о парничном поступку предвиђа да суд у парничном поступку одлучује у границама захтева које су странке ставиле у поступку. Ставом 2. истог члана прописано је да странке могу слободно располагати захтевима које су ставиле у току поступка, могу се одрећи тих захтева, признати захтеве противника и поравнати се, док је ставом 3. истог члана прописано да суд неће уважити располагања странака која су у супротности са принудним прописима, јавним поретком и правилима морала.

Из цитираних одредаба закона произлази да је подношење овог правног лека прописано на рестриктиван начин и то само уколико је суд дозволио (уважио) располагање странака противно члану 3. став 3. Закона о парничном поступку.

Тужиле у свом захтеву као разлог за подношење овог ванредног правног лека наводе управо члан 361. став 2. тачка 5) Закона о парничном поступку, што јесте законски основ за његово изјављивање. Међутим, у образложењу свог захтева тужиле не указују која су то располагања парничних странака била у супротности са принудним прописима, јавним поретком и правилима морала, већ суштински указују на друге битне повреде одредаба парничног поступка и на погрешну примену материјалног права.

Следи да је законски основ за подношење захтева за заштиту законитости само формално наведен, а да се побијане пресуде суштински оспоравају из других разлога, који по закону нису дозвољени код овог ванредног правног лека.

Имајући у виду да у конкретном случају захтев за заштиту законитости није поднет из законом прописаног разлога, то нема места одлучивању о истоме, па је применом члана 404. у вези члана 421. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено као у изреци овог решења.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић